

POGNIEWAĆ SIĘ (6) *vb pf*

się (5), się (1).

Teksty nie oznaczają ó oraz é; o prawdopodobnie jasne (tak w po-); a jasne.

inf pogniwać się (2). ◇ *fut* [3 sg pogniwã się]. ◇ 3 pl pogniwają się (1). ◇ *praet* 3 sg m pogniwiał się (1). *f* pogniwała się (1). ◇ 3 pl m pers pogniwali się (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde także XVIII w.

Zerwać dobre, przyjazne stosunki (6) : Krol Filip był Alexándrowi bárzo przychylny/ wżákże się pogniwáli przez przyczynę Attáluńá BielKron 123; SkarJedn 160.

pogniewać się z kim (4): PAnná iż ma pánicá w fercu/ powiedála/ Potym się z nią pogniwiał RejFig Ddv; Pińzã niektórzy iż rychło potym Medea pogniwála się z Iazonem/ y ziecháá od niego precz z Greciey ná wńchod łóńcá BielKron 55; GórnDworz C5v, Dd3v; [ŁaszczOkulary F (Linde)].

[pogniewać się z kim o co: A gdy przyiáchał Krol do Krákowá/ pogniwiał się z Krolowá Iádwigá/ o podeyrzenie występku w małżeństwie/ ták bárdo/ iż máło nie przyńzło do rozvodu źzkodliwego StryjKron 481 (Linde).]

[W przeciwstawieniu: »pogniewać się ... [być] łaskaw«: czyli wy to Minińtrowie rozumieć/ że iuż káždy Ewángelikiem iest/ kto się z księdzem ktorym powádzi? mylicie się ná tym/ bo przedsię ielli się z iednym pogniwa/ przedsię ná drugie łáńkaw. ŁaszczOkulary F4 (Linde).]

Formacje współrdzenne cf GNIEWAĆ SIĘ.

Cf POGNIEWANIE, POGNIEWANY